७८६

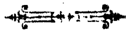

ચમનમેં પુર બહાર

કવ્વાલીએ ગુલઝાર.

પબ્લીશર્સ.
શા૦ મંગળદાસ લલ્લુભાઈ નારણદાસ
બુકસેલર.
ઠે૦ લીમડાચોક–સુરત

સુરત ખરાનપુરી ભાગળ ઉપર આવેલા
શ્રી "અનાવિલ" પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં
ગોવિંદજી ડાહ્યાભાઈ નાયકે છાપ્યું.

કી. રૂા. ૦–૪–૦.

૭૮૬

ચમને પુર બહાર

ઉર્ફે

કવ્વાલીએ ગુલઝાર.

જીસમેં

ઉમદા ગઝલે-કવ્વાલી, વગયરે ઉમદા તોરસે
દરજ કીયાહય,

સુનલો કુછ જાં,બજાં. તારીફ ગજલસે મહેફીલમેં,
પરસ્તાનકી બહાર દીખા રહી હય, ય ગજલે-મેહફીલમેં.

પબ્લીશર્સ.

શા૦ મંગળદાસ લલ્લુભાઈ બુકસેલર.

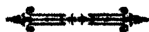
ઠે૦ લીમડાચોક—સુરત.

આવૃત્તિ બીજી. પ્રત ૨૦૦૦. ૧૯૨૩

કીંમત સીર્ફ ચાર આના.

અમદાવાદ

[illegible] મગળદાસ, લલ્લુભાઈ બુકસેલર.
પ્રસિદ્ધ કરવાનું ઠેકાણું—લીમડાચોક—સુરત.

સુરત બરાનપુરી ભાગળ ઉપર આવેલા શ્રી "અનાવિલ" પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં ગોવિન્દજી ડાહ્યાભાઈ નાયકે છાપ્યું.

ચમને પુર બહાર

ઉર્ફે

કવ્વાલીએ ગુલઝાર.

ગઝલે-ગરીબ.

કીસ કદરમેં જો કરૂં ઇઝહાર બરાઇ તેરી,
અકલ હેરાન હુવે મેરી, દેખ સફાઇ તેરી,
આફરીન કહીયે સીયાં તેરે મુસવવર કે તંઈ,
જીસને ઇશ ખુબીસેં તસવીર બનાઇ તેરી,
ક્યા કરૂં કીસસે કહું કોન કરેગા આસાન,
સખત મુશ્કેલ હયે મેરે હકમે જુદાઇ તેરી,
યે જુદાઇ જો ન હોતી જેહાં બીચ પેદા,
કે આ ખોદા ખાલીબી રહેતી યે ખુદાઇ તેરી,
રોજે મહેસર કુ ખુદા પુછેગા સખતીસે મુજે,
તો મયે અયે દોસ્ત દેખાઉંગા કુદાઇ તેરી,
ઇબ્બા પયગંબર તેરા દર છોર કહાં જાવે ગરીબ,
બાદશાહી સેતી બેહતર હય ન ગદાઇ તેરી.

ગઝલે—ગરીબ.

કીસીકી ફુરકતમેં હમને સાકી, લહુ પીયાહે શરાબ કરકે,
તપે અલમને જીગર જો ભુના તો, ખાયા હમને કબાબ કરકે,
ન ચેન પાઓગે દુખી ઝાલીમ, કીસીકા નાહક ખરાબ કરકે,
યે યાદ રખના કે લેગા અદલ, જનાબે બારી હીસાબ કરકે,
ઇધર જો મુંહસે સવાલ નીકલા, ઉધર સીતમગરને બાત કાટી,
ઝલીલ હોના પડાહે કેસા, સમનકા હાઝીર જવાબ કરકે,
મેરે જનાઝેમે મેરા કાતીલ, નમાઝ પડકર યે કેહ સવાબ કરકે,
હો મેરે અસ્સી અઝાબ, ઉતરા ચલાકુ ઠારે સવાબ કરકે,

ગરીબ એકસ બંદા ભીખારી, કહાંથે એસે નસીબ મેરે,
ઝહે મુકદ્દર મુબારક હેં, વો મુઝકો આલી જનાબ કહકે,

શએર. } જબ રાતથી દરબાર મુલાકાત કમહુઇ,
મીલનેકે દીન જો આએ—તો અબ રાત કમહુઇ.

ગઝલ—અકબર.

કીસ પ્યારમેં હઝરતસે ખુશ બોલ રહા હે.
મરગુબ હે મરગુબ હે અનમોલ રહા હે.
એક કંદ હે એક શેહદ હે દો મીઠે મોહંમદ,
ઓર રાલ દરે બેહીશ્તે જીનાં બોલ રહા હે
હે ઝુલ્મ મોહંમદપે બજુઝ સલ્લે અલાકે,
જો મેહફીલ મીલાદમેં કુછ બોલ રહા હે.
બાજારે મોહંમદમેં ચલો દરશે ખુદા ભી,
સઉદા યે વોહ સવદા હે કે અનમોલ રહા હે.
ફુલોંગે વોહી રંગ હે ગુંચોમે વોહી બુ,
મીનકારમેં બુલબુલેકી વોહી બોલ રહા હે.
દી આબરૂ ઇસલામસે ઇમાનસે તુને,
આલમમેં શરીઅતકે ગોહર તોલ રહા હે.
અકબર તેરે દરબારમેં આયા હે ઇલાહી.
ઓર દફતરે નામતે નબવી બોલ રહા હે.

(ચયરે ચમન)—ગઝલ

કુછ નહીં દરકાર હે મુઝકો નીશાની આપકી,
એક બોસા દીજીયે હો મેહરબાની આપકી,
ક્યાં કરૂં તારીફ કીસ મોંહસે મેં જાની આપકી,
ખલ્કમેં હોગી ન લેકીન કોઇ સાની આપકી,
જબ સુનેરી બાલ દેખું હું કીસીકે ગુલબદન,
યાદ આ જાતી હે ફોરન નવ જવાની આપકી,
બસ નહીં ભુલેગે પ્યારી જબતક હે દમમેં દમ,
હર જગા કેહતે ફીરંગે કહાની આપકી,
ક્યું બને દરબાર અબ્દુલ્લા બેઠી રહે,
દી ખુદાને ચાંદસી તસ્વીર જાની આપકી,
મરહબા તેરી જાતું તસ્વીર [illegible] બસે,
બેંસ લાખ ઉલફતે આખીર ના [illegible] આપકી.

ગઝલે મુમતાઝ.

કોઇ એૈસી સખી ચાતુર ન મીલી મુઝે પીકે દરબારે બીઠા દેતી,
મંયને રાહે મદીના બી દેખી નહી મોરી બાઇમાંપકરકે બતા દેતી,
મોરે મનમેં હય અખતો જોગનયા બનુ ઓર મલકે બસ્તુતે મદીને ચલું,
સખી હિંન્દીકી નગરીમેં કાહે રહું તોરી પ્રીત ન ચૈન જરા દેતી.
પીયા સાત સમુનદર પાર બસું મોરે પગમેં ન ચલનેકા જોર રહો,
નહીં આતી મદીને કી કોઇ હવા મુઝે મુલકે અરબમેં ઉડાદેતી,
મંય તો સુનીસજરયા પે તડપત હું પીયા મુલકે અરબમેં બીરાજત હંય,
કભી સપનેમેં દેતે જે દરશ દીખા યેહી ચરનોમેં સીસ નીવા દેતી,
મંય-રોવત રોવત બૌરી ભઇ પીયા ઢુંડત હું મીલતા હી નહી,
મોરી મોત ભી આતી નહી હય સખી મોરે હીજરકે ગમસે છુડાદેતી.
તોરી પીતકા દુખડા તો મંય હી નહી પડ રોતા હય હીજરમેં વોભી યુંહી
મુઝેદરપે બુલાતે જે શાહે અરબ મુમતાઝકા દુખરા સુનાંદેતી.

શએર } આરઝુ યેહય કે નીકલે દમ તુમ્હારે સામને.
તુમ હમારે સાંમને હમ તુમ્હારે સામને.

ગઝલે—મહંમુદશાહ.

કોનો મકાંમેં અહમદ દુલ્હા રૂપ નીરાલા લાયા હે,
અયન અરબમેં દેખ જરા તુ રબમેં કયસા સમાયા હે.
દંન્ના રૂતહનકા તાજ પેહનકર નસરૂન મીનલ્લાકી સયેફ ઉઠાકર,
કલમયે હક વદહતકાં ઘર ઘર [illegible] ડંકા બજાયા હે.
અરબા અનાસીર ખાકી પુતલા આદમ જીસકા નામ ધરી,
જયસે યે વયસે હુગયે ઓર ઊસમેં કયસા સમાયા હે.
રહ—મતે આલમ બનકર આયે દોનોં જહાંકી બખશીશકો,
શબ્બીર શબ્બરકો ઝામીન દેકર ઉમ્મતકો છુડાયા હે.
આઇના રૂના હીગ્ર શેખકા મહમુદશાહ હો જીસકો નસીબ,
જીસને ઇશ્ક રબીમે ખુદા ગર દીલમેં અપને સમાયા હે.

આરામેદીલ—ગઝલ.

ખબર હમને તુમ્હારી ગયેરસે પાઇ હે,
ઘસી બાએસસે ઝગડા હે યેહી સારી લડાઇ હે.
લગન હે સારે આલમકો શરૂક કુલી બદખશાંમેં,
લબે નાજુકપે સુરખી પાન ખાનેકી જે આઇ હે.
હુગે બદનામ લાખોંમેં હજારોં ગાલીયાં ખાઇ,
તુમ્હારે ઇશ્કમેં મેરી બડી જીલ્લત ઉઠાઇ હે.
મેં મરજાઉં તો મેરી લાશકો લે જાકે યું કેહના,

જીસે તુમ ક્રોસાકરતે થે ઉસીકી લાશ આઇ હે.
હુવે હેં વસ્લકી શબ હોંટ નીલે બોસે લેલેકર,
બહાના શર્મસે યે હે નઇ મીસ્સી લગાઇ હે.

ગઝલે—જફર.

ખાર હસરત કબર તક દીલમેં ખટકતા જાએગા
મુરગ બસમલકી તરેહે લાસે ફરકતા જાએગા
દેખીએ કબ તક જવાબે ખતસે આંખે સફ હોં
રાસ્તા દેખા નહિ કાસદ ભટકતા જાયેગા
જાન જાવેગી જો ઇસ્ક આરજે ગુલ રંગમે
તખ્તે તાબુત મીસ્લે ગુલ ભટકતા જાયેગા
મેં યે કહતા હુ કે મેરે લાશપર અય દોસ્તો
એક જમાને હરેક હસરતસે તકતા જાયેગા
સુનકે અફસાં બામપર બેદરે ખુદા મત જાઓ તુમ
અય સનમ જો દેખ લેગા સર પટકતા જાયેગા
મર ગયા હું મેં કીસીકે હસરતે દીદારમે
કબર તક લાસેમી મારા રાહ તકતા જાયેગા
અય જફર કાયમ રહેગી જબ તલક અખલીમ હિંદ
અખ્તરે અખલાલ ઉસ ગુલકા ચમકતા જાયેગા

ગઝલે—કલીમ.

ખાજા શાહે બંદા પરવર લે ખબર—અય હબીબે રબ્બે અકબર લે ખબર,
હીજરમે હુ મિસ્લે કુમરી નાસબરા ઝને સરવે ગુલઝારે પયંબર લે ખબર,
હોગયા હે ગમસે ખું મેરા જીગર, અય જીગર પેરદે હેદર લે ખબર,
કુર્રતુલ અયને હસન જાને હુસેન, હઝરતે ઝોહરાકે દીલબર લે ખબર,
મેં હું ઓર ગમકી અંધેરી રાત હે, અય મેરે માહે મુનવ્વર લે ખબર.
હાલે બહતર કે કલીમે ઝાર કા, જાન આ પહોંચી હે લબ પર લે ખબર,

ગઝલે—સાદીક.

ખુદા કો ખુદાઇમેં હમહમ દેખતે હએ, ખુદાકો ખુદામે સનમ દેખતે હએં,
બગએરઝ તજલ્લીકે ઉસકે નહીં શએ, હમા શએ ઊસીમેં અદમ દેખતે હએં,
જીસે ચશ્મ હોવે સો દેખે મગર હમ, બહર આન રૂએ સનમ દેખતે હએં,
પએ કત્લ ઉશ્શાક શમશીરે દો દમ દો આબરૂકો ઉસકી અલમ દેખતે હએં,
કીસેહએ ગરઝ જાને વઓ ઇ હરમમેં, બહર સો હસે દમબદમ દેખતે હએં,
કહે કોઇ આરીફતો ક્યા ઉસકો મોહ્ઠ જો ઓર સાદીક સા કમ દેખતે હએં.

ગઝલે-શહીદી.

ગઝબહે ઉસખુતે કાહિરપે, અપના દમ નિકલતા હય,
નબા તાબુત જીસકે કુચે સે હરદમ નિકલતા હય,
વોહ કબ ખાતિરમેં લાતા હય મેરે આઝુર્દા હોનેકો,
યેહ ખૂન રખ્ખાહે ઝાલિમને ફંસા દિકબ નિકલતા હય,
દિખાકર અપની આરાયશ ન ધોકા દે પરી મુજકો,
કે તેરે સાદાપનમેં એક અજબ આલમ નિકલતા હય.
નહીં માલુમ થી કિસને ખબર લયલાકે મરનેકી,
કફનસે હાથ મજનું કાપ એ માતમ નિકલતા હય.
શહીદીસે નહી વાકિફ મગર ઇતનાતો વાકિફ હય,
કોઇ રાતોકો બયાં કરતા હુવા માતમ નિકલતા હય.

કવ્વાલી યે-નાદિર.

ગર શોક હર્શકા હય અલ્લાહસે લૌ લગાલે
દુન્યામેં ક્યા મઝા હય અલ્લાહસે લૌ લગાલે
પીલે મએ મોહબ્બત કર યાદ અપને રબકો
ક્યા ખુબ યેહ નશા હય અલ્લાહ-સે લૌ લગાલે
મત જા કીસીકે પર મત માંગ તુ કીસીસે
બેકાર ફિર રહા હય અલ્લાહસે લૌ લગાલે
તુ ચાહમે ન આના ઇસ ગેસવા કે હરગીઝ
દુન્યા બુરી બલા હય અલ્લાહસે લૌ લગાલે
જો માગના હય તુજકો સો માંગ અપને રબસે
દરબાર વોહ ખુલા હય અલ્લાહસે લૌ લગાલે
સબ યાદમેં ઉસકી સરકો ઝુકા રહે હય
ક્યા શાહ ક્યા ગદા હય અલ્લાહસે લૌ લગાલે
નાદિર કીયે નસીહત અબ ગોરસે તું સુન લે
યેહ સબસે કેહ રહા હય-અલ્લાહસે લૌ લગાલે

ગઝલે-અકબર.

ગયે દોનોં જહાં નઝરસે ગુજર, તેરી શાનકા કોઇ બશરન મીલા,
તેરી હર જગા દેખી નીસાની રબન, તેરા ભેદ કીસીકો મગર ન મીલા
તેરા ચરચા જહાંકી-જબાનોંપે હે, તેરા શોર જમાનેકે કાનોંમેં હે.
મગર આંખોંસે દેખા વોહ પરદાનશીં, કહીં તુ નમીલા તેરા ઘર ન મીલા
કોઇ મીલનેકા તેરે નશાંભી હે, કહીં રેહનેકા તેરે મકાંભી હે,
તુજે દેખા ઇધર તો ઉધર ન મીલા, તુજે ઢુંઢા ઉધર તો ઇધર ન મીલા,

મેં ખુદા જાને કીસપે ફુવા હું ગરીફ, મેરે હોશો હવાસ નહીં હે બજા,
પરે હટ તું પરી મેરે પાસ ન આ, ચલ દુર તુ મુઝસે નઝર ન મીલા,
કહીં હસતે સવાલ દરાઝ નહીં, કીસી ઓરપે યું મુઝે નાઝ નહીં,
કોઇ તુઝસા ગરીબ નવાઝ નહીં, તેરે દરેક સીવા કોઇ દર ન મીલા.
કસી ફીક્રમેં ગુજરેહેં દીન અકબર, કસી ગમમેં ગીને તારે શબભરા,
કીયા જીસને ઇશારેસે દુકડે કમર, કભી હમસે વોહ રશ્કે કમર ન મીલા.

ગઝલે-હુસ્ન.

ગયેરા ખ્યાલ મેરે રશ્કે કમર જાનેદો,
આજ આના હે તો યે શામો સહર જાનેદો.
હમ લબોંપર હે મેરા ઔર વોહ ફરમાતે હેં,
છોડો છોડો મેરા દામન મુઝે ઘર જાનેદો.
બેગરકા જીક્ર ન લીલ્લાહ કરો મીલવતમેં,
જુસ્તજુમેં જાય શામે વરસ ગુજર જાને દો.
જબ-લબ સુનકે મુઝે વોહ બુતે કાફીર બોલા,
ક્યા કરેં હમ કોઇ મરતા હે તો મર જાને દો.
ક્યું ખફા હોતે હો ગર લેલીયા બોસા મેંને,
ન કરો મેરી ખતાઓ પર નઝર જાને દો.
દાવરે હશ્ર પેં ઇનસાફ હે યારો અપના,
વોહ જો દીલ લેકે મુકર જાતે હેં મુકર જાને દો.

ગઝલે-દાગ.

ગર હો ઝુલ્મ બાઇસ ઇનસાન કરકે ભુલે,
એહસાનકા મઝા હે એહસાન કરકે ભુલે.
નશતરસે કમ નહીં કુછ છેડકે આરઝુકી,
આશીક મીઝાજ ક્યું કર અરમાન કરકે ભુલે.
અપને કીયેપે નઝાં હો આદમી ન હરગીઝ,
તાઅત હો ઇતાઅત ઇનસાન કરકે ભુલે.
ખુદહી મુઝે બુલાયા ફીર બાતભી ન-પુછી,
વોહ અંજુમનમેં અપની મેહમાન કરકે ભુલે.
અબ ઇશ્કકા સહીફા યું દીલસે મીટ ગયા હે,
જીસ તરેહ યાદ કોઇ કુરઆન કરકે ભુલે.
અય દાગ અપના એહસાન રખ્ખેગા કાતીલ,
વોહ ઓર મેરી મુશકીલ આસાન કરકે ભુલે.

ગઝલે-જાની.

ગુલ પેશે તું અંદાજ઼તા નાજુક બદનીરા બદનીરા બદનીરા,
બુલબુલ તું આમુખતા શીરીં સુખનીરા સુખનીરા સુખનીરા.

હર કસ કે લબે લાલે તોરા દીદા બદીલ ગુહ્લ,
હકકા કે યે ખુશ કંદા અકીકે યમનીરા યમનીરા યમનીરા.
પેયાલે અઝલ દુખતા બર કામને ઝેબા,
બા કદદે તુ આં જામયે સબ્ઝ ચમનીરા ચમનીરા ચમનીરા,
કુરબાન શવમ આં લબ મઝરીરા કે જ કુદરત,
હમચુ ન તુ દુર સાખતા યક દતરયે મનીરા મનીરા.
અજ જામી યે બેચારા રસાનીદ સલામે.
યા હઝરતે દરબાર રસુલે મદનીરા મદનીરા મદનીરા.

ગઝલે-લતીફ.

ગુબારે દુન્યાંસે મોજ દરયા હમેશાં દામન ઝટક રહીહે,
હમારે હીરસો હવાકી કીસ્તી ઈલાહી અબતક અટક રહીહે,
બહોતસે આશક લગાકે પડદે હવાએ દુન્યાસે પાર હો ગયે,
મગર યે કીસ્તીહે બેવફાકી હનુજ લંગર રહાહે,
હે કોન એયસા ગરીબ રહમત સીવાય દુબિને અશીનહોગા,
કે જીસકે માતમમેં મોજ દરયા અભી તલક સર પટક રહાહે,
બહારે દોલતપે ઘસ ચમન કે ન ફુલો હરગીજ અન્દલીબે.
રહેગી જગમોગી જોત કબતક જો આસ્યાંમેં ચમક રહાહે,
અગરચે આદમ હમારી ખાતર હવાએ જીન્નતકો છોડ નીકલે,
મગર વો હવાકી રસ્લરેબી જીગરમેં અબતક અટક રહીહે.
નહિ બગોલા અરે ગજાલો જો તુમ યે સહેરામેં દેખતે હો,
તલશે લેલામેં ખાક મજનુન હમેશાં જંગલ ભટક રહીહે,
લતીફ હુકમેં કજાસેં કોઇ ગીલ્લે સીકાયત નહિ હે હમકો,
જહાંમેં જીસદીનસે આએહેં હમ ઉનકી દોનોંસે બટક રહીહે.

ગઝલે-સાકીબ.

ગીલા કરતેભી ડરતા હું ઇલાહી સખ્ત મુશકીલ હે,
વોહ કેહતે હે મેરી મુઠ્ઠીમેં કયા કુછ ગયેરકા દીલ હે,
તુમ્હારે દર્દ ઉલફતકે મઝેસે ગયેર કયા વાકીફ,
ખુદા રખ્ખે યે હી તો દીલમે રખ લેનેકે કાબીલ હે,
મેરી આંખોંકે આગે તૂં ન કર પામાલ ઓ ઝાલીમ;
જીસે પાલા હે જાની નઝર કર યે વોહી દીલ હે
વોહી હે એક દીલકી આરઝુ લેકીન ખુદા શાહીદ,
જો તુમ ચાહો તો આસાં હે જો મેં ચાહું તો મુશ્કીલ હે.
વોહ આપને દસ્તે મેરી લાશ ઉઠવા કર યે કેહતે હેં,
યે મૈયત બે-કફન કીસકી હે ઇસકા કોન કાતીલ હેં,

ગુલોકે હીજ્રમેં તનહાઇકા શીકવા નકર સાકીબ,
ખુદાકા શુક્ર કર હાલતમેં ઇસકી ફઝલ શામીલ હે.

ગઝલે—દાગ

ગેરકે નામસે પેગામમેં વીસાલ અચ્છાહે,
છોડ દો જીસમેં મઝાહો વો સવાલ અચ્છાહે.
દીલ હમ દેંગે મગર પેશતર ઇતના કહે દો
હીજરી અચ્છાહે તુમબારકે વીસાલ અચ્છાહે
અપની તાઅદીફસે ચીડતેહો અગર જાનેદો,
ચશમ બદ દુર હમારાહી જમાલ અચ્છાહે.
તુમ નહીં ઓર સહી દીલ કે તલબગાર બોહત,
સો ખરીદાર હે મોજુદ જો માલ અચ્છાહે.
દીલ મે તો ખુશહેં તસલીલ કો મેરી કહતેહેં,
આપ મરને કે નહીં આપકા હાલ અચ્છાહે.
હમસે પુછે કોઇ દુન્યામેંહે કયા શએ અચ્છી,
રંજ અચ્છાહે ગમ અચ્છાહે મલામ અચ્છાહે.
આપ પચાતાંય નહીં જોરસે તોબા ન કરે,
આપ ગભરાય નહીં દાગ હાલ અચ્છાહે.

ગઝલે મુતફરક.

ચખાદે ચાશનીયે શરબતે દીદાર થોડીસી,
દમે આખીર તું કરદે ખાતીરે બીમાર થોડીસી;
અગર ફુરસત મીલી હે ગયેરકી બનોકે સુનનેસે,
હમારી અર્ઝબી સુન લીજી યે સરદાર થોડીસી,
તાઅમ્મુલ સર ઝુકાનેમેં કીયા કબ મેંને અયકાતીલ
નીકલ કર રેહગઇ કયું મ્યાનસે તલવાર થોડીસી,
ઠેહરજા અય અજલ દમબર જરા તો દેખ લેનેદે
અભી બાકી હે દીલમેં હસરતે દીદાર થોડીસી,
તમન્ના હે યેહી દીલકી બનાયે કબ્ર હમ અપની
જો મીલજાયે જમી કુચયે દીલદાર થોડીસી.
મેરા જીસ્મા અગર મયકી મુજસ્સમત ફીર કરેવાએઝ,
પીલાદે કોઇ હઝરતકો અગર એક બાર થોડીસી.
નહીં મોહતાજ વે મુઝતર કીસી શયકા જમાનેમેં,
ઇનાયત આપકી દરકાર હે સરકાર થોડીસી.

—મહમુદશાહ.

ચલો સખી અજમેર નગરકો ખાજાકા જોગન દેખત લો.
ફુલકી ચાદર માથે ઓઢે મન મોહન દેખત લો.
નુરે ઈલાહીકા મેહ બરસત હે ખાજા પીયાકી ફુલી બહાર.
દુલો ચીશ્તી બન બેઠો હે આકે દરશન દેખત લો
સેજ રચી હે ધુમ મચી હે ગુન ગાવત હેં હુરો મલક,
કયહો સજે હે ચોખટકો મોરે ખાજાકા અંગન દેખત લો.
જો માંગત હે ચીશ્તી પીયાસે ભર પાવત હે મનકી મુંરાદ,
હે તુ દાતા અન ભીકારીકો ખોસા ભોજન દેખત લો.

બકનકી રેલ—ગઝલ.

ચહડો તુમ રેલ પર યારો અજાયબ યેહ સવારી હે.
હે જાના તુમને જીસ ગહરમે વહાંભી ઈનતેઝારીહે.
મીલાકર બાદબાક ઓર આબ આતશકા બના અંજન.
કર્‌ાંહે ફેજ કુદરતકી યેહ રહરી બેલ સારી હે.
કીરાએકી શીકર કરસો છેહ સોદા નકદ બાંઝી હે,
ટલેગા વકત જબ સરસે તો ફીર ચલનાભી ભારી હે.
જડાહે મોતકા બાબુ ટીકટ હે બાંટતા સબકો,
બજીહે દમ બદમ ગડનટી અજબ ગફલત તુમારી હે.
મીલી જબ ટીકટ બાબુએ ખુલી ગાડીકા દરવાજા,
સંભલકર આપતો બેઠો જહાં મંઝીલ તુમારી હેં.
જબ આતસ ઇશ્ક બલડકી ધુવાં જલકર નીકલતા હે,
જીગરસે ચીખ જબ નીકલી હીજરકી સોસાં ભારી હે.

ગઝલે—હયરાં.

જહાં દેખા નયે અંદાજસે વોહ શોખ મેહમાં થા.
નીગાહમેં નુરથા પેહલુમેં દીલ થા દીલમેં અરમાં થા.
હમારે કત્લકા સામાં અજબ હજરતકા સામાં થા,
ગલે પર તેગથી સીનેમેં ખંજર દીલમેં પયકાં થા.
ઉડાઇ ધજીઆં અયસી જીનોને દસ્તે વહશતસે.
ગુબાં તકભી નહીં હોતા ગીરેબા થા કે દામાં થા.
બજુજ ખારે તમન્ના કુછ ન પાયા બાગે આલમમેં,
ગુલોંકા જીક કયા કાંટોંસેભી મહરુમ દામાં થા.
કહાંકા રહના કયસા બીછડના જબ નહો ઉલફત,
કીસીકે રંજે બેજાકાલી મેરે સરપે એહસાં થા.
કીયા રાઝે હકીકતમે મુજે હયરાન હય હયરાં
જોહર જરરેમેં જાહિર થા વોહી આંખોસે કિન્હા થા.

ગઝલે—અકબર.

જમીં બીલજાયે નીગામે મુઝે સરકાર થોડીસી,
પેહલી એક અર્ઝ હે સુનલો સુને દરબાર થોડીસી,
હે વકછે જાં—કની ઇસ વકત તો સુરત દીખા દે તે,
કે બાકી હે હયાતે આશીકે બીમાર થોડીસી,
મેરી મુશકીલે આશાન કીજીયે યે મુશકીલે અવલા,
તુમ્હેં આસાં બહોતસી હે મુઝે દુસ્વાર થોડીસી,
હુવા જાતા હુ ગર્કે બહરે ઇસીયા કોઇ ઠોકર,
કે કિશતી રેહ ગઇ હે હોતે હોતે પાર થોડીસી,
ઝલક ઉસ હુસને દીલફસકી દીખાવે સુરતે મુસા,
મેરે અવલા જરાસી સૈયદે અબરાર થોડીસી,
ઝુલેખાંકી તરેહ આતે ખરીદારીકો ખુદ યુસુફ,
દીખાતે તુમ્હલી ;ગર સરે બાજાર થોડીસી,
બસ અય અકબર ઇસે ચલકરા મદીનેમેં બસરકીજે.
બહોતસી હોચુકી અબ જીંદગી હે યાર થોડીસી,

ગઝલે—હાદી.

જબસે હમ આશીક તુમ્હારે હો ગયે, દીનો દુન્યાસે કીનારે હો ગયે,
સુતકે ખાલીક દેખીયે કેહતે હે વે.હ, આજસે બસ હમ તુમ્હારે હો ગયે,
અપની મેહરીહસે હમે ઉઠવા દીયા, ગયેર તુમકો અબસે પ્યારે હો ગયે,
આપકે દરકા સહારા થા હમેં, જાને જાં હમ બે સહરા હોગયે.
ચાંદકી સુરત તુમ્હારી દેખકર. ચખ પે ગુમ સબ સીતારે હોગયે,
લીજીયે કેહ.ા તુમ્હારા હોગયા, દોસ્તભી દુશ્મન હમારે હોગયે,
ગયેર દીલમેં કટગયે હાદી બહોત, ઉનસે મેરે જબ ઇશારે હોગયે.

ગઝલે—અનવર.

જલવા મુઝે દીખાદો અજમેરકે બસૈયા
રૂખસે નીકાબ ઉઠાદો અજમેરકે બસૈયા.
આંખોંમે અશકે હસરત દાગે ફીરાક દીલમે,
દુખકી મેરી દવા દો અજમેરકે બસૈયાં.
સુરત નહીં દીખાતે હે ઇખત્યાર તુમકો,
આવાઝ હી સુનાદો અજમેરકે બસૈયાં.
હોજાયે અહો દીલસે યાં આ વ જાનકે ઝગડે,
વહદતકી મય પીલાદો અજમેરકે બસૈયાં.
ઉમ્મીદવાર હોકર અનવર ખડા હે દરપર,
બીગડી કુછ બનાદો અજમેરકે બસૈયાં

ગઝલે-રોશન.

જમાના છાન રહા હે યે દુન્યા દેખી ભાલી હે,
ન કોઇ હે ખુશી ખુર્રમ ન કોઇ ગમસે ખાલી હે,
જમાના તુઝપે મરતા હે જમાના તેરા શયદા હે.
ખુદાને શકલ તેરી નુરકે સાંચેમેં ઢાલી હે,
કીસીકે કમ સીની કહેતી હે મુજસે દેખતા કયા હે
અભી શબાબ જરા દમ લે કયામત આનેવાલી હે.
કીસીકે દીલકો છીના હે કીસીકે દીનો ઇમાંકો,
તેરી જો બાત હે જાલીમ જમાનેસે નીરાલી હે,
ઇલાહી વસ્લકી શબ ઓર યે શર્મો હયા કયસી,
કભી વોહ સામને આયે કભી સુરત છુપાલી હે.
સુન જાઇંગે હમભી જો તેરા જી ચાહે કેહે ઝાલીમ,
કહેજા શોકસે હમનેભી અબ ગરદન ઝુકાલી હે.
અભી નીકલા હે દીન દેખો અભી ફીર શામ હોતીહે,
કભી વાઅદેપે આયે હો તો દીલમે યાદ કરલીજો,
દીલે રોશન કી કીસદીન આપને હસરત નીકાલી હે.

ગઝલે-ગુલ.

જરા તુ સોચ અય ગાફીલ કે હમકો કયા ઠીકાના હે,
નીકલ જબ યે ગયા તબસે તો સબ અપના બીગાનાહે,
મુસાફીર તું હે ઔર દુન્યા સફરા હેભુલ મત ગાફીલ,
સફલ મુલકે અદમ આખીર તુઝે દરપેશ આના હે;
લગતા હે અબસબ દૌલતપે કયું તુ દીલકો અબ નાહક,
નજાવે સાથ હરગીઝ યહાં, સબ છોડ જાના હે.
ન બાઇબંધ હે કોઈ ન કોઇ આશના અપના,
બખુબી ગઓર કર દેખો તો મતલબકા ઝમાના હે.
લગા રેહ યાદમેં ઉસકી અગર અપની શીફા ચાહે,
અબસ દુન્યાકે ધંદોમેં હો કયું ગુલ દીવાના હે.

ગઝલે-રૌનક.

જહાંપર શમા હોતી હે વહાં પરવાના આતા હે,
પરી-રૂ જીસ જગાહે ઉસ જગા દીવાના આતા હે.
શરીબે વસ્લકા તાલીબ હું મેં અય સાકીયે ઉલફત,
તેરા અબ તક નહીં ગરદીશમેં કયું પયમાના આતાહે.
ન શરમાકે છુપો મુજસે કરંગા વર ન મેં રૂસવા.
અય મસ્તોનાજ મુજકો ના લયે મસ્તાના આતાહે.

જહાંમેં તાક હૈ તુમ ઓર ચોકમેં શોહ-રૂએ આફાક
મગર બેકલી તો કહીયે કુછ કરમ ફરમાના આતાહૈ.
નહીં ગર રેનકે ખ્વાબમેં હસીના તુમ અય શાહે હુસ્ન,
તો ક્યું દીલ હાય આશિકકા તુમ્હે નઝરાના આતાહૈ.

વસ્લતએ હકાની-ગઝલ.

જપ રહા હું મેં તેરી યાદકી માલા દીલમેં,
જલ્વા ફરમા રહા હૈ તુ અય બર કે તજલ્લા દીલમેં
મેરી આંખોસે અગર પરદએ વહદત ઉઠ જાએ.
મેં ભી દેખું તેરે જોબનકા તમાસા દીલમેં.
તુહી પ્યારા હય મેરા ઓર તુહી જાની હય મેરા,
આ બીઠાલું મેં તુજહે અય મેરે છયલા દીલમેં,
ઝીકભી કરતા હું ગર મેં તો તેરા કરતા હું,
બુઝ તેરે ધ્યાન નહી ઓર કીસીકા દીલમેં,
દૂર આંખોંસે તસવ્વુર નહી હોતા જીસકા.
ખુબ ગયા હય તો નબીકા રૂખે ઝેબા દીલમેં.

ગઝલે-વાહેદઅલી.

જાનેમન જાનેમન જાનેમન જાનેમન.
ફરકે તનહા મુઝે અય દોસ્તો ગુલફામ ગયા,
ગમ અલમ સોંપ ગયા, તાકતો આરામ ગયા—૧
ક્યા ઉસે ખતે મય લીખું ક્યા મેં જુબાની બોલું
કાસદ અબતક ન ફીરા લેકે વે પેગામ ગયા—૨
વાયદા કર કર જો ગયા, શબકુન આયા હરગેજ,
ઇનતેજારીમે તેરી મુજકો શુબ્હો શામ ગયા—૩
કબ ખુશ આતા હુએ મુજે બાગે બાહારો ગુલશન.
ગુલ તો સબબાર હુવે જીસકા ખુલ અંદામ ગયા—૪
જીસમ લાગેર કુમેરે દેખતે કેહતે હુવે તબીબ.
જીંદગી ઉસકી કહાં જીસકા દીલ આરામ ગયા—૫
ન અરે ખેંચું હું તસવર મેં શબો રોજ મુદામ,
રોના ચશમો કા હરગેજ ન શુમો શામ ગયા—૬
જીકર વાહેદઅલી કર રબકી મીલાવેગા વોહી,
દામ મે રખકે મુજે વે બુતે ખુદ કામ ગયા—૭

ગઝલે-તાજમુલ,

જાલીસે નીકલકર રૂખે પુરનુર દીખાદો, અય પ્યારે સીદાઈ,
ગર યેભી નમંઝુર હો અવાઝ સુનાદો. અય પ્યારે સીદાઈ,

જલતાહું શમે રોજ નહીં ચયેન જરાભી, બેકલ હય મેરાજી
દીલમેં જો મેરેહાગેઅલમ હે વોહ મીટાદો, અય પ્યારે રીફાઇ.
બીમારે મોહબ્બત હું નહીં ઝરતકા ચારા, યે દીલ હે દો પાર,
ફરમાઓ કરમ ઓર મેરે દીલકી દવા દો, અય પ્યારે રીફાઇ,
મેં ખ્વાબે, ગફલતકો પડા સોતા હું હરદમ, હે ગેહરે મુઝે ગમ,
યે બેખબરી દુર કરો જલ્દ જગાદો, અય પ્યારે રીફાઇ,
ઇમાનકી દોલત તો ઇનાયતસે અતા કી, તાંકીર બડહા દી,
અરમાને તજમ્મુલ હે કુછ ઉસસે સિવા દો અય પ્યારે રીફાઇ,

ગઝલે રોશન.

જો પુછા મેંને ઝાલીમસે મુઝે કયું દાર પર ખીંચા
તો બોલા તુને કયું નકશા મેરા દીવારપર ખીંચા,
હજારો દીનસે બેદીન હોતે જાતે હેં દેખો,
અજબ કશકા કીસીને હે જબીને યાર પર ખીંચા.
નશાંતકભી નકાલા આબદાદી ઉકગમ કયસી,
હજારેં બાર રખ રખકર ગલા તલવારપર ખીંચા.
કયામતમેં તેરી દામન પકડકર તુઝસે પુછુંગા,
ખતા કયાથી મેરી મુજકો જો તુને દાર પર ખીંચા.
શમે વાએદા વોહ કહતે હેં ન આતે હમ કભી રોશન,
તેરે જજબે મોહબ્બતને મુઝે ઇકરારપર ખીંચા.

(બુલબુલે બંગાલી) ગઝલ.

જો સમઝું આંખકા તારા તો વોહ ના મેહરબાં કયું હો,
જમીને મસકન ઉસકી મેરે હકમેં આસમાં કયું હો,
વોહ બુલબુલ હું કે રેહ સકતા હું બરગે ગુલકે સાયેમેં,
ગુલીસ્તાને જહાંમેં મુજકો ફીકરે આસીયાં કયું હો,
યે આફત હે કે દીલસેભી નહીં કર સકતે હમ બાતેં,
પરાયા હો ખુદા હો જો વોહ અપના રાઝદાં કયું હો,
જો ઝાલીમ હેં મોહી તો ફુલતે ફલતે હેં દુનીયામેં,
ચમન જોહરકા તેરી તેગમેં સીરફે પીઆં કયું હો,
હમે કુદરત વોહ દીલમેં ન પકડેગા યે ખર હરગીઝ,
જહીં ખુદ ઝલમ હો મોજુદ વહાં વોહ ખાં કયું હો,
કીસી નાઝુક બદનકા કયા તસવ્વુર દીલમેં રેહતા હે,
કહો તે હોક જાન રહેં તુમ બદને નાતવાં કયું હો,

ગઝલે-મુમતાજ.

જો રૈન સપનેમેં એક બાલમ, મુઝે સખીરી નઝર પડાથા,
અજબકી મન મોહની થી સુરત. નીરાલી સજ ધજ બના હુવાથા.
વોહ સીરપર તાજ હલ અતાકા, ફેરોગ મુખડેપે વહ-દોહકા,
લબોસે ખાસીનકા વબસ્સુમ, લીયે અદાયેં દીખા રહાથા.
બદનપે લર-લાકડી અબાથી, ગલેમેં લા વહ-દહૂકી સેલી,
ધરે મુઝમ્મીલકી કાલી કમ્મલ, વોહ કાંધે ઉપર ખડા હુવાથા;
અસાયે ઇન્ના ફતહના લેકર, સદાયે ઇન્ની રસુલ દેકર,
સંભાલકર લા-ઇલાહકી ધુનોકો વોહ મુખસે મોરલી બજા રહાથા.
અરબકા બાસી અહદકા પ્યારા, જબાંપે થા હમ્પીદકા નઆરા,
કમરમેં પટકા જો મીમકા થા, વોહ નામે અહમદ જતા રહાથા
મેં સુનકે જોબનકી ધુમ તેરે ફીરતહું બન જોગનીયા બનકે,
કભી પુકારૂંથી યા મોહંમદ, કભી જબાં પર ખુદા ખુદાથા,
અરજ નહીં ઓર કુછ હે મેરી, પીયા મેં બીનતી કરતહું તેરી,
બીઠાલો દ્વારે મુઝે બુલાકર, જો ફીરપા કરતે કરજકી કયાથા.
યે સુનકે ફરમાયા કોનહે તુ, બતા-દીયા મેંને નામ ઉનકો,
દીયાસે બોલે કે હમને, યે નામ, નામે મુમતાજ તો સુનાથા.

ગઝલે-દાગ.

જો દીલ કાબુમેં હે તો કોઇ રૂસવાયે જહાં કયું હો,
ખલશ કયું હો તપીશ કયું હો કલક કયું હો ફના કયું હો.
મઝા આતા હે થમ થમકે હમેંભી રંજો રાહતકા,
ખુશી હો ગમ હો જો કુછ હો ઇલાહી નાગહાં કયું હો.
યે મીસરા લીખ દીયા ઝાલીમને મેરે લોહે મરકદ પર,
જો હો કુદરતકતકી બેતાબી તો યું ખ્વાબે ગીરાં કયું હો,
ગઝબ આયા સીતમ ટુટા કયામત હો-ગઇ બરપા.
યે પુછા કે તુમ આઝુરદા મુઝસે મેરી જાં કયું હો.
નવીદે જાં-ફીઝા હે કયા ખબર કાતીલકે આનેકી,
બતાઓ તો સહી તુમ દાગ અબસે શાદમાં કયું હો,

ગઝલે-હાફેઝ.

જાં હે ફીદાયે ખ્વાજા દીલ સુબ્હીલાયે ખ્વાજા.
આંખોમેં નુરે ખ્વાજા દીલમેં ઝીયાયે ખ્વાજા,
સરકારે આલીયાં હૈ હમ જીસમેં બેઠે હૈં
પાયે વોહી વીલાયત જીસકો લીલાયે ખ્વાજા.

કરદમ પેહી દુઆ હે યા રબ કીસી તરેહસે.
હોવે નસીબ મુજકો દીદે હીકાયે ખ્વાજા.
અજમેરકી તમન્ના દીલમેં ભરી હુઈ હે,
અજમેર જલ્દ મુજકો યારબ બુલાયે ખ્વાજા.
હાફીઝકો અબ નહીં હે કુછ ખોફે દીનો દુન્યા
લીખતા હે મદહે ખ્વાજા વસફો સનાયે ખાજા.

ગઝલે-શાઇર-કવ્વાલી.

ઝર રખ્ખા હે હમને દરે જાનાનાં સમજ કર
કાફીર હે જો સીજદા કરે બુતખાનાં સમજ કર
દીલ દેહી ચુકે હેં તુમ્હેં યારાનાં સમજ કર
બેગાના ન સમઝો હમેં બેગાનાં સમજ કર
સૈયાદ ન કર ફીકર અસીરીકી હમારે
હમ આપ ચલે આએંગે બુતખાના સમજ કર
ઉનસે જો મય કેહતા હું દીલે ઝારકી હાલત
વો ટાલ દીયા કરતે હેં દીવાના સમજ કર
અચ્છા હે ન આએં વો મેરે ખાનએ દીલમેં
અરમાન નીકલ જાએંગે વીરાના સમજ કર
હમ રોઝ સરે બઝમ જલા કરતે હેં લેકીન
પરવા નહી કરતા કોઇ પરવાના સમજ કર
ગુરબતકો મેરી દેખકે શાઇર વો યું બોલે
દીલ હાથમેં લે જાતે હેં નઝરાના સમજ કર

શએર } અસીરી ઇશકકો મનઝુરથી મેરી લડકપનમેં
પીનાયા તોક મનનત કે બહાને મેરી ગરદનમેં

(નયનેહાલે ગુલશન) ગઝલે-ખુરશીદ.

તસવીર તુમ્હારી જો નઝર આએ મોહમ્મદ
તો દોલતે કોને નહી મીલ જાએ મોહમ્મદ
વો દીનભી ખુદા અબ મુજે દીખલાએ મોહમ્મદ
કે આપકી તસવીર નજર આએ મોહમ્મદ
આપકી સરકારસે કુછ લેકર ઉઠુંગા
ખાલીક જો દરે પાકપે પોંહચાએ મોહમ્મદ
ગર એક નઝર રહેમકી હો જાએ જો મુજપર
બીગડી હુઇ કીસમત મેરી [illegible] મોહમ્મદ
યું ન તો જોહદે [illegible] તુમ્હારે
[illegible] ભી ગુલામ [illegible] જાએ મોહમ્મદ

બીમારે મોહબ્બતકો તુમ્હારે ન સતાઓ
ગર અરૂખ શે ઈમાની ઉતર આએ મોહમ્મદ
સાની કેભી સરબર રહે બસ સયએ દામન
ખુરશીદ સવા નેઝે પર જબ આએ મોહમ્મદ

ગઝલે—નીઝામી—કવ્વાલી.

તલવાર ખું મેં રંગલો અરમાના રેહ ન જાએ
બિસમિલકે સરપે કોઇ એહસાન રેહ ન જાએ
વાઅદા કીયાથા આપ દિલ આનેકા આજ ઉસને
આ રાસ્તીકા કોઇ સામાન રેહ ન જાએ
ભર ભરકે જામદેં હમ અબ મય કશીકો સાકી
મેહફિલમેં કોઈ પ્યાસા. મેહમાન રેહ ન જાએ
લિલ્લાહ ઇસમેં આકર તુંમ અપના ઘર બનાલો
દિલ ખાનાએ ખુદા હય વીરાન રેહ ન જાએ
અબ કત્લ કર ચુકે તો પામાલ લાશ કરદો
મેહજી તુંમહારે દિલમેં અરમાન રેહ ન જાએ
લિલ્લાહ અપને ઘરસે દુશમનકો તુમ નિકાલો
ફિરદોસ કે અમનમેં શયતાન રેહ ન જાએ
લેહ તેગ લેકે આયે ચલ સરકે બલ નિઝામી
ઉલફતકા માજરે કા, હય મેદાન રેહ ન જાએ

ગઝલે—હાદી.

તબીઅત ફુરપે આજાયે મેરી યે તો મુશકીલ હે,
અઝલસે શેફતા રૂયે મોહંમદ પર મેરા દીલ હે,
ઇલાહી મુઝકો દીદારે નબી હાસીલ નહીં હોતા,
ગમે ફુરકતકા પરદા કયું નહીં ઉઠતા જો હાઇલ હે.
કીયા હે તુને ઝખમી મુઝકો ઇશકે ખંજરે અહમદ
ન મેં આશીક હોસીકા હું ન મેરા કોઇ કાતીલહે,
તેરી ફુરસને જન્નત લેકે કયા કરૂં રીઝવા,
ખુદા હે સેફતા જીસકા મેરા દીલ ઉસપે માઇલ હે.
ખપેકે અખતરે આલમ કહો ક્યા નજર લે જાઉં
ન દીલ દેનેકે કાબીલ હે ન જાં દેનેકે કાબીલ હે;
ખુદાકે વાસ્તે કીજે કરમ યા સાકીયે કૌસર,
તુમ્હારે વાસ્તે [illegible] [illegible] સાઇલ હે.

ગઝલે—સુલતાં.

તમમાં દીદકી દમભરમેં કયું કર મરતે દમ નીકલે,
અગર નીકલે કયામત તો શીરકી કમસે કમ નીકલે,
જલાકર આહે દીલકો, પીકે આંસુ ખાકે ગમ નીકલે,
નીહાયત સયેર હોકર કુચયે જાનાંસે હમ નીકલે.
કરૂં મેં ડરતે ડરતે ગર, સવાલે બોસયે અબરૂ,
વોહ હોં જામેસે બાહિર મ્યાનસે તેગે દો દમનીકલે.
અગર હોતા રહે દીદાર અય રશ્કે કમર તેરા,
નહો મુઝતર જીગર અપના નદીલ તડપે નદમ નીકલે.
નઝર આયા ન વકતે ઇમતીહાં કોઇ સરે મકતલ,
હજારો જાં નીસારોંમેં હમીં સાબીત કદમ નીકલે.
જો દમ ભરકે ધીયે વોહ ઇસ તરફ જુલેસે આ નીકલે,
મીરે દરદે જીગર રૂખસત કલક હો દીલસે ગમ નીકલે.
નઝર આતેથે સુલતાં ભોલે ભોલે જો હમકો,
વોહી ઝાલીમ વોહી કાતીલ વોહી અહલે સીતમ નીકલે.

ગઝલે—દાગ.

તડપતે હેં ઉન્હેં ગયરોકી હાલત અયસી હોતી હે,
ખુદાકી શાન હે અયસોંકી હાલત અયસી હોતી હે,
જબ આંખોસે લગાતા હું તો ચુપકે હંસ હંસકર,
તેરી તસવીરકી કેહતી હે સુરત અયસી હોતી હે.
અભીતો ખેલ સમઝે હો મગર એક દીન દીખાવેંગે,
કયામત ઇસકો કેહતે હેં કયા—મત અયસી હોતી હે.
હમારી શકલ તેરે ગમમેં પેહછાની નહીં જાતી,
બીગડ જાતી હે સુરતકી મુસીબત અયસી હોતી હે.
ભરી મેહફીલમેં ગયરોસે ઇશારે યું મેરે આગે.
મુરવ્વત આંખકી અય બેમુરવ્વત અયસી હોતી હે.
ન નીકલે આ લમે બાલાતક અયસા ચંદસા ચેહરા,
ઇનકી હાશીર બુતોમેં એક સુરત અયસી હોતી હે.
જરાસી બાતપર અય દાગ તુમ ઉનસે બીગડ બેઠે,
ઉસીકા નામ ઉલફત હે મોહબ્બત અયસી હોતી હે.

ગઝલ—કરીમ—કવ્વાલી.

વસ્લે જાનાથે મુઝે કેસો મઝાં તુ [illegible] હીતો થા
મુઝ નજાની દરદ આકે કુનહીસ તુ કીતો થા
[illegible] જુલ્ફો ગાલો ચમનમેં રંગોબુ બનકર ગયા

તુહી થા તુહી બહારે ગુલસીનાં તુંહીતો થા
ઝમાઝમા સનજે નવાએ ૯૬ અલુહા ખાલેદીન
રંગ આમેઝ ચમન રાઝે જીનાં તુંહીતો થા
તોકે કુમરી તુહી તો હે સરવે ગુલશનકી બહાર
રંગે ગુલ તુહી થા બુલબુલકી ફુગાં તુંહીતો થા
સુરમા દેકર તોર આંખોંકા બડાનાં થા તુજેહ
તુરપર સુરત કરી બરકે તપાં તુંહીતો થા
લલીઓ શીરીંમેં ગુલમેં શમ અમેં રખ્ખા થા ક્યા
હુસેન બનકર દીલ રરેબે આશાકાં તુંહીતો થા
તુહકા જાુદીપે ઓર યુનુસકા બતને હુતમેં
ચાહમેં યુસુફકા યારખ મેહરૂબા તુંહીતો થા
કુમ્એ હંઝની ઓર અનલહુક કેહતે ઉન્કા ક્યા મજ્નલ
શામસ ઓર મનસુર કે મુંહમેં ઝબાં તુંહીતો થા
ક્યું ન હોવે મહડગર તેરા કરીમે કારસાઝ
નુતક બખાશે અહમદરે શીરી ઝબાં તુંહીતો થા

શાએર { મેં હીજરમેં મરજો કે કરો હોઇ ચુકા થા
તુમ વક્તપે આ પોંહચે નહીં હોઇ ચુકા થા }

કવ્વાલી-ગઝલે કલીમ.

તરે રોઝપે યા શાહે ઉમમ્ જાને હઝી નીકલી,
હઝારૂં નાઝ કરતી અપની જાને નાઝની નીકલી.
વોશાને કીબરિયા નીકલી યે શાને મુરસલી નીકલી,
સરહદ મંય કાઅએસ બડકર મદીનેકી ઝમીં નીકલી.
જલાકર ખાક કર દેગી તુઝે યે ગરદીશે ગરદું,
નબીકે હીજર મય મુહસે જો આહે આતશી નીકલી.
કુછ અયસી સાનસે મેહબુબે હકઆઓ સુએ જન્નત,
ઝમાંસે હુરો ગીલમાં કે સદાએ આફરીં નીકલી
નબીકે શરબતે દીદારસે સબરી નહીં હોતી,
ખુબી જબ આંખ દીલ બોલા મેરી હસરત નહીં નીકલી.
કલીમ અચ્છે બીલાયે તુમને જોહર નાઅતે અહમદમેં
ઝમાંસે હદ સુખંદા કે સદાએ આફરીં નીકલી.

ગઝલે-હુઝર.

વકદીર હમારી ઝનદીમેં [illegible] મહલ ગઇ
હાથોંમેં [illegible] મેરે [illegible] નીકલ ગઇ
[illegible] રોઝ મેરે યારકી [illegible] ગઇ

લાખો સીપાહી કટ ગયે તલવાર ચલ ગઇ
શોભલા હમારી આહકા એસા હુવા બુલંદ
બીજલી તડપકે ચરખે કોહનસ નીકલ ગઇ
હયે વાએ ઇનકીલાબે ઝમાને કે ઝોરસ
દેહલી "ઝફર" કે હાથસે પલમેં નીકલ ગઇ

ગઝલે—અકબર.

તાઝીમસે લેતા હે ખુદા નામે મોહંમદ,
કયા નામ હે અય સલ્લે અલા નામે મોહંમદ.
સીજદેમેં રહા દસ સો બરસ સર ન ઉઠાયા,
જીસ વક્ત કલમ લીખને લગા નામે મોહંમદ.
કરતાથા ગુનાહોંસે મેં રેહમતને નીદા દી,
ગાફીલ તુ કહી ભુલ ગયા નામે મોહંમદ.
કુરઆનમેં જન્નતમેં સરે અર્શ સરે લોહ,
કીસ શાનસે ખાલીકને લીખા નામે મોહંમદ.
હે કીસપે હરામ આગ જહન્નમકી અઝીઝો,
જીસ શખ્શકે હો દીલ પે લીખા નામે મોહંમદ.
અકબર તું બચા ચાહે અગર નારે સકરસે,
સીરેકે નગીને પે ખુદા નામે મોહંમદ

ગઝલે અકબર—કવ્વાલી.

તુમ હારે હુસ્નકી જબ તક બહાર બાકી હય
જો ચાહે ઝુલ્મ કરો અખતીઆર બાકી હય
ખુદાકો વાસ્તે સુરત દિખાદે ઓ ઝાલિમ
હમેંભી યાર તેરા ઇન્તે ઝાર બાકી હય
કીયા જો વસ્લકા ઇનકાર ખુલ ગયા હમકો
તુમહારે દિલમેં અભી તક ગુબાર બાકી હય
ચેહ કરતા હયકે ચલો આગે મયકશી હોજાએ
શરાબ શીશેમેં હય ઓર બહાર બાકી હય
ખુદાકે ફઝલસે ઇકના તો હો ગયા હાંસીલ
કે ઉસકે દિલમેં અભી તક ગુબાર બાકી હય
તમહારી આંખસે સાબિત હુવા હય અયે અકબર
શરાબે વસ્લકા અબતક ખુમાર બાકી હય

ગઝલે—નસીમ.

તુમ્હારે હુસ્નસે બરપા કયામત હોનેવાલી હે
તેરી સુરત હે તો કુછ ઓર સુરત હોનેવાલી હે

વોહ કેહતે હેં કીસીસે હમકો ઉલફત હોનેવાલી હે,
હમારીભી તુમ્હારી-દીલકી હાલત હોનેવાલી હે.
હમારા જીક્ર ફીર આને લગા હે ઉનકી સોહબતમેં,
સુનાહે હમ પર ઉનકી ફીર ઇનાયત હોનેવાલી હે.
હમેં ટાલેંગે વાયદે પર કહાંતક આજકલ કેહકર,
કે આખીર એક દીન ઝાલીમ કયામત હોનેવાલી હે.
હમારે સામને કર લાખ વસફે હુર અય વાએઝ,
કહીં યારોંકી ડાંવાં ડોલ નેયત હોનેવાલી હે.
ગઝબ હે જો તુમને રસ્મ ગયરોંસે તો અચ્છા હે,
હમારીભી કહીં સાહેબ સલામત હોનેવાલી હે.
નસીમ અબ એરે ફેરે કરતે હેં ફીર કુચે જાનાંકે,
નયે સીરસે મગર હઝરતકો વહશત હોનેવાલી હે.

ગઝલ—આબરૂ.

તુમારા દીલ અગર હમસે ફીરા હય,
તો બેહતરહે હમારાભી ખુદા હયે.
હમારી કુછ નહિ તકસીર લેકીન
તુમહીકું સબ કહેંગે બેવફા હયે.
વોહ સોહબત હય કહાંહય જીસને તુમસે,
ભલો જીસસે તુમારા દીલ મીલા હયે.
હોવે હો પસક્દર બેજાર હમસે,
કહો હમને તુમારા ક્યા કીયા હયે.
અબસ બેદીલ કરો મત આબરૂ કોયે,
મુસાફીર હયે શેકસતા હયબ્જાદા હયે.

ફેનોગ્રાફ (જલસા સંગ્રહ) કવાલી, ગઝલ.

તુને પ્રીતકા વાયદા કરકે પીયા મોસે પ્રીત લગાના છોડ દીયા,
વોહ મહેરકી અખીયાં ફેર લીની હરદમકા આના છોડ દીયા.
જરા દરસ દીખાકે બોલ સજન, તોરે બોલપે વારૂં સબ તન મન,
તેરે પ્રેમમેં ખોયા સારા જોબન, મેંને અપના બીગાના છોડ દીયા.
ઇસ ચાહસે પેહલે નેહ લગા, ઓર મનકો મેરે હીર લીયા,
અબસે બસે કીસ દેશમેં જા, જો છબ દેખાના આના છોડ દીયા.
જાવેં ઓરી સખી અજમેરકી ગલ, જહાં અપને પીયાકા બાસા હે,
પીયા બીના કુછ આવત ના, મેં દીલકા લગાના છોડ દીયા.

ગઝલે—કયસર.

તુમતો બહા હો હમકો ગલેસે લગાયે કોન,
દર બાયે તો દીલકી લગીકો મુઝાએ કોન.
આશક સમઝકે કરતે હો નાજુક બીઝાણમાં,
ગર હમ ન હોં તો નાઝ તુમહારે ઉઠાયે કોન,
હામે બલાસે હમ નહી પન ગેસુઓં કા ખમ,
ફનદે મેં જાન બુઝકે દીલકો ફસાએ કોન;
આવારગી દશતે મુબારક હો કયસર કો,
ઉઠે તુમહારે કુચેસે બયઠે બીઠાય કોન.

ગઝલે—કયસર.

તુમતો ખુબ બને દાતાર નફસેં કુફર મીટાને વાલે,
તુમારી શાન કે ગુણ હર બાર, ફુરે ગાવત હેં અય લલકાર,
તુમરે નાના હે વો મુખનાર આબે કોશર બાંટને વાલે,
તુમતો ખુબ બને દાતાર નફસેં કુફર મીટાને વાલે,
તુમરે રોઝેપે લેલનહાર કહેત હેમ હીન્દુ મુસલમાન પુકારે,
દાતા ફીજ્યો બેડા પાર નઇ યાં પાર લગાને વાલે,
તુમતો ખુબ બને દાતાર નફસેં કુફર મીટાને વાલે,
કલયર છોડદે અય સનસાર ઝરા તુ દેખે દરે દાતાર,
વાઈ સાઇલિ હો જો યાર વો હેમ મુશકીલ ટાલને વાલે.

શાએર { ખુદા કે વાસ્તે ઝરા નીન્દ આને દો ઐ ફકર,
અભીતો રાત પડી હમ બહોત સતાનેકે લીયે;

ગઝલે—રઝા.

તુમને કુછ કદર મેરી આહ નજાની અફસોસ
કદર દાનીસે કોઇ બાત નસાની અફસોસ;
દાસ્તાં દરદ કી અપને મેં કહું કીસસે અજી.
કોઇ સુનતાહી નહી મેરી કહાની અફસોસ.
દીલ અગર કેહને મેં હોતા તોયે દુઃખ કયું આતા,
હે અઝલ મેં ભી મેરા દુશમને જાની અફસોસ.
ચશમ તર ઝોફ બદન ખુશકીએ લબ ઝરદીએ રંગ,
યે સભી દરદ મોહબ્બત કી નીશાની અફસોસ.
રેહમ આતાહે રઝા દેખ તેરા હાલ મુઝે,
મુફત બરબાદ ગઇ તેરી જવાની અફસોસ.

ગઝલ-દાગ.

તુમને બદલે હમસે ગીનગીન કે લીયે
હમને કબ ચાહાથા ઇસદીનકે લીયે
કુછ નીરાલા હય જવાનીકા બનાવ
શોખીયાં ઝેવરહંય ઇસસીન કે લીયે
ચાહને વાલોંસે ગર મતલબ નહિં
આપ ફીર પયદા હુવે કીનકે લીયે
ફૈસલા હો આજ મેરા આપકા
યે ઉઠા રખ્ખાહૈ કીસ દીનકે લીયે
દીલકે લેનેકો ઝમાનત ચાહીયે
ઓર ઇતમીનાક ઝામીન કે લીયે
હમ નશીનોંસે મેરે કહે ને હંય વો
છોડદેં ગયરોંકો કયા ઇનકે લીયે
હંય રૂખે નાજુકપે ગીનતી કે નીશાં
કીસને બોસે તેરે ગીન ગીનકે લીયે
વો નહિં સુનતે હમારી કયા કરેં
માંગતે હંય હમ દુઆ જીનકે લીયે
આજ કલમેં દાગ હોગે કામ યાબ
કયું મરે જાતે હો દો દીનકે લીયે

શએર { દરદ મીનનત કશે દવા ન હુવા
મેં ન અચ્છા હુવા બુરા ન હુવા

આરામેદીલ-ગઝલ.

તુમ બે-વફા તુમસે મોહબ્બત બડહાયે કોન,
દીલ દેકે ખયેર જાનકી આપને મતાયે કોન,
મીલનેસે તુમકો ઉજર હેનફરત વીલાસસે,
ફીર આરઝુયેં દીલકી હમારે મીટાએ કોન
તુમકો ન્યાઝમંદકી પરવા નહીં અગર,
કીસીકો ગરઝ હે નાઝ તુમારે ઉઠાયે કોન;
રૂઠે હુવે હેં અયસે કે મીલના મોહાલ હે,
જાયે મનાને કોન યહાં ઉનકો લાયે કોન.
ખંજર ખીંચા હુવા હે સીતરઅગર રૂકા હુવા,
ફીર કીસ્મતયે વફાકો ગલેસે લગાયે કોન,
ખુદ આશ્તાને યારસે રેહતે હેં દુર દુર
સાગીલ જો બેઠ જાયેં તો હમકો ઉઠાયે કોન.